

'We'll Decide Your Destiny.'
- The Supreme Witchcraft -

หนังสือคาถาแม่มดชั้นสูงสุด (The Supreme Witchcraft) เปรียบเสมือนมรดกอันล้ำค่าที่ตกทอดมาตั้งแต่ศตวรรษที่สิบหก ในยุคนั้นเรื่องราวของ 'แม่มด' เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง แม่มดใช้ชีวิตเหมือนคนธรรมดาทั่วไปนั่นแหละ แต่กิจกรรมทุกอย่างของแม่มดจะต้องเป็นไปอย่างหลบๆ ซ่อนๆ ไม่เปิดเผยให้ชาวบ้านสามัญชนได้รู้ เพราะในยุคกลางได้มีการล่าแม่มดเกิดขึ้น หากผู้ใดต้องสงสัยว่าเป็นแม่มดจะถูกจับแขวนคอหรือเผาทั้งเป็น การเปิดเผยตัวตนของแม่มดจึงเป็นไปได้ยาก หนังสือคาถาแม่มดชั้นสูงสุดจึงถูกสร้างขึ้นเพื่อให้แม่มดได้ศึกษาหาความรู้แบบที่ไม่ต้องเปิดเผยตัวตน ภายในหนังสือมีการรวบรวมคาถาของแม่มดเอาไว้มากมาย รวมถึงพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ต่างๆ ของแม่มดขาวและแม่มดดำ

...หนึ่งในนั้นคือคาถาฟื้นคินซีฟ (Resurrection Spell) ซึ่งเป็นคาถาที่ว่าด้วยการปลุกชีพ การคินซีฟ หรือการทำให้สิ่งที่ดับสูญกลับมามีชีวิตอีกครั้ง คาถาบทนี้สามารถใช้ได้กับศพมนุษย์ที่เสียชีวิตไม่เกินสามวันและจะต้องมีอวัยวะครบถ้วนเท่านั้น

ในหน้ากระดาษของคาถาฟื้นคินซีฟได้ระบุขั้นตอนการทำพิธีฟื้นคินซีฟ

ไว้ว่า

๘

1. โรยผงกระดูกแมวดำให้เป็นสัญลักษณ์ Pentacle (เพนทาเคิล) จากนั้นนำศพมาไว้ตรงกลางสัญลักษณ์เพื่อสร้างอาณาเขตแห่งความศักดิ์สิทธิ์

2. จุดเทียนไขสีดำเอาไว้เหนือศีรษะศพเพื่อนำทางให้วิญญาณมองเห็นร่างของตน

3. หลังโลงศพสวมพรหมจรรย์ให้ศพได้ล้มรส

4. นำเส้นผมของศพใส่ลงไปในถ้วยกระเบื้องพร้อมกับไบฮอลลี และจุดไฟเผา

5. จากนั้นเคลื่อนถ้วยกระเบื้องเป็นวงกลมเหนือศพพร้อมท่องคาถาพื้นคืนชีพ 'อะธิพิทักกี อิมพาลอรัชเปริโอ เร็นเนอร์นูชาเต้' ทั้งหมดสามารถเป็นอันเสร็จพิธี

หากพิธีสัมฤทธิ์ผล บาดแผลต่างๆ ตามร่างกายของศพที่ฟื้นคืนชีพจะสมานและหายเป็นปกติถึง รวมถึงก้อนเนื้อร้ายหรือโรคภัยต่างๆ ก็จะสามารถหายอย่างน่าอัศจรรย์ สิ่งสำคัญที่สุดของคาถาพื้นคืนชีพนั่นก็คือ...จิตใจและวัตถุประสงค์ของผู้ประกอบพิธี หากมีจิตใจชาวสะอาดหรือจุดประสงค์อันดีงาม ศพที่ฟื้นขึ้นมาจะเหมือนมนุษย์ธรรมดาทั่วไปทุกประการ ไม่สร้างอันตรายใดๆ แต่หากผู้ประกอบพิธีมีจิตใจดำมืดหรือมีจุดประสงค์อันชั่วร้าย ศพที่ฟื้นขึ้นมาจะมีอารมณ์ดุร้าย ชอบกินซากศพตามสุสาน หรือที่ทุกคนรู้จักกันดีในนาม 'ซอมบี้' นั่นเอง พิธีกรรมนี้ถูกใช้กันอย่างแพร่หลายในหมู่แม่มดดำฝั่งตะวันตกและมันได้ค่อยๆ จางหายไปตามกาลเวลา

...แต่เชื่อว่าทุกคนจะสามารถใช้คาถาพื้นคืนชีพได้สำเร็จหรือกนะ เพราะความพิเศษอีกอย่างของหนังสือคาถาแม่มดชั้นสูงสุดนั่นก็คือ 'เราจะเป็นฝ่ายกำหนดโชคชะตาของผู้ประกอบพิธีเอง' ดังคำกล่าวในตัวอักษรสีทองอร่ามที่ปรากฏเด่นชัดบนปกหนังสือ...

'We'll Decide Your Destiny.'

1

Resurrection Spell

ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าในชีวิตฉันจะได้มาเยือนสถานที่ที่น่าขนลุกแบบนี้ บรรยากาศรอบข้างเจียบส่งดีไว้แววของสิ่งมีชีวิตใดๆ แสงสว่างจากไฟข้างทางที่อยู่ใกล้ฉันมากที่สุดก็ไม่ได้ช่วยให้รู้สึกอุ่นใจขึ้นมาสักนิด แหงล่ะเล่นกะพริบติดๆ ตับๆ ถอดแบบมาจากฉากในหนังผีขนาดนี้ใครมันจะอุ่นใจได้ยะ -_-;; ฉันกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ลงคออย่างยากลำบากในขณะที่สายตาดำจับจ้องไปยังประตูเหล็กบานใหญ่ตรงหน้า เสาอิฐที่ขนาบข้างบานประตูทั้งสองถูกเถาวัลย์สีเขียวหม่นเลื้อยปกคลุมไปทั่ว เสริมความเก่าแก่ให้กับซุ้มประตูทางเข้าเป็นอย่างดี ส่วนด้านบนมีเหล็กเส้นสีดำถูกติดตั้งเป็นตัวอักษรบ่งบอกถึงชื่อสถานที่สุดหลอนแห่งนี้

'X Cemetery'

ใช่แล้ว ตอนนี้นั้นกำลังยืนอยู่หน้าสุสานแถวบ้าน ขอบอกไว้ก่อนว่าฉันไม่ได้มาถ่ายทำรายการลี้ลับ-ลับ-จับ-ผีอะไรเทือกนั้นหรอกนะ ที่ฉันต้องมาเหยียบสุสานแห่งนี้ก็เพราะว่า...

ฉันมี 'ภารกิจ' ที่ต้องทำต่างหากละ -O-;;

เมื่อเห็นว่าบานประตูทั้งสองถูกล็อกด้วยโซ่กับแม่กุญแจอย่างแน่นหนา ฉันจึงจูงจักรยานพาหะคู่ใจไปพึ่งแอบตรงข้างกำแพงหลังพุ่มหญ้าสูงและเริ่มปฏิบัติการตามแบบฉบับที่ผู้หญิงบ้าระห่ำอย่างฉันเขาทำกัน (ถ้าไม่ระห่ำฉันคงไม่บุ๋มมาสุสานกลางดึกแบบนี้หรอก จริงมั๊ย T^T)

ฟูบ!

เริ่มจากโยนพลั่วกับกระป๋ายไบโตที่แบกมาข้ามไปยังอีกฝั่งของกำแพงก่อนจะย่อตัวลงเตรียมกระโดดเกาะกำแพงหินตรงหน้า และไม่กี่วินาทีต่อมาฉันก็สามารถปีนข้ามฝั่งมาเหยียบอาณาเขตของสุสานได้สำเร็จ สำหรับฉันแล้วเรื่องปีนปายแค่นี้ถือว่าเล็กน้อยมากถ้าเทียบกับสิ่งที่พอเลี้ยงดูฉันเสมือน

10

เป็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งมานับสิบปี พ่อสอนให้ฉันเรียนการต่อสู้ตั้งแต่ตัวยังเท่า ลูกหมา พาไปทำกิจกรรมแบบที่เด็กผู้ชายเขาทำกัน ไหนจะสั่งให้เลือกคบแต่ เพื่อนผู้ชายอีก จนฉันเริ่มคิดว่าตัวเองเป็นเพศไหนกันแน่ T_T แต่จะทำอะไร ได้ละ ในเมื่อพ่อของฉันเป็นถึงตำรวจ เขาคงอยากได้ลูกสาวที่แข็งแกร่ง อดทน มีไหวพริบถอดแบบมาจากพ่อนะสิ

แต่ฉันสาบานได้ว่า...มันโคตรจะตรงข้ามกับตัวตนของฉันสุดๆ เลยละ ฉันเลยพยายามปิดกั้นสิ่งที่พ่อพยายามยัดเหยียดเข้ามาในหัว และตั้งหน้าตั้งตาทำในสิ่งที่ตัวเองชื่นชอบแทน เช่น นั่งอ่านเรื่องราวลับๆ สะสมเครื่องราง ฯลฯ รวมไปถึงฝึกทำพิธีกรรมต่างๆ เป็นต้น จึงไม่แปลกที่คนรอบข้างจะบอกว่าฉันทำตัวไม่เหมาะสมกับการที่เป็นลูกสาวของนายตำรวจเลย

เมื่อฉันกดเปิดสวิตช์ไฟฉายคาดหัวที่สวมอยู่ ภาพตรงหน้าทำให้มีเหงื่อเม็ดโตผุดออกมาเต็มหน้าผากไปหมด -_-;; แห่งละ ต่อให้ผ่านเรื่องเอ็กซ์ตรีมมามากแค่ไหน แต่ถ้าต้องยืนอยู่ท่ามกลางหลุมศพนับร้อยแบบนี้...มันต้องมีอาการใจผ่อเป็นหมางอຍกันบ้างแหละ แทนหินรูปไม้กางเขนและแทนหินทรงมนสี่เหลี่ยมที่มีชื่อ-สกุล ปี รวมถึงคำไว้ทุกข์สลักอยู่ตั้งตระหง่านเป็นระเบียบกินเนื้อที่หลายตารางกิโลเมตร หมอกสีขุ่นจางๆ ลอยคลละคลุ้งไปทั่วบริเวณอย่างเชื่องช้า เหมือนฉากในหนังพอมดตอนที่ผู้คุมวิญญาณกำลังมาเยือนไม่มีผิด

ให้ตายเถอะเฮอริ! ไม่นั่น! ที่นั่นมัน (โคตร) น่ากลัวสุดๆ ไปเลย T^T
ฉันค่อยๆ ก้าวขาไปตามทางเดินและใช้สายตามองสำรวจไปรอบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีผู้หญิงผมยาวใส่ชุดขาวลอยไปลอยมาท่ามกลางหมอกพวกนั้น โอ๊ย! แล้วฉันจะบิดตีให้ตัวเองกลัวทำเห็บหอยอะไรเนี่ย TTOTT ในขณะที่ฉันกำลังสะบัดหัวเพื่อไล่ความคิดบ้าๆ นั้นออกไป จู่ๆ เสียงของอีตาแว่นจอมเพี้ยน 'แฮร์รี่' ก็ดังขึ้นมาแทนที่

'ถ้าเธอทำภารกิจนี้ไม่สำเร็จ ก็ใส่หัวไปอยู่ชมรมอื่นซะ!'

ฮึ้ย! คิดแล้วก็แค้นใจซะมัด -* เป็นเพราะไอ้หมอนี่นี่แหละที่ทำให้ฉันจำใจต้องบ่นจกัรยานมาที่สุสานตอนกลางดึกแบบนี้ แฮร์รี่เป็นประธานชมรม 'ศาสตร์มืด' ที่ฉันเพิ่งย้ายมาอยู่ได้ไม่กี่วัน เขาเป็นผู้ชายที่ใส่แว่นทรงกลมเนิร์ด

จำ ผมเผ้ายุ่งเหยิงเหมือนคิ้วของเขานั้นแหละ กลางหน้าผากยังมีรอยแผลเป็น
รูปสายฟ้าอยู่ด้วย เธอ ไม่บอกก็คงรู้แน่ว่าหมอนี้มันคลั่งไคล้ใครเป็นพิเศษนะ
-O-

แน่นอนว่าฉันไม่ถูกชี้หน้าเขาตั้งแต่แรกเห็น แต่เป็นเพราะฉันศรัทธาใน
เรื่องพ่อมดแม่มดขนาดหนัก (ขออย่าว่าขนาดหนัก) และจำเป็นต้องหาชมรม
อยู่เพื่อที่จะได้จบการศึกษาอย่างสมบูรณ์แบบ ฉันจึงตัดสินใจเข้าชมรมศาสตร์
มืดพร้อมกับเพื่อนสาวคนสนิท 'ฟราฟี่' ชมรมนี้มีกฎอยู่ว่าเด็กใหม่ทุกคนจะ
ต้องทำภารกิจตามที่ประธานชมรมมอบหมายให้สำเร็จจึงจะเป็นที่ยอมรับของ
คนในชมรม เราสองคนจึงต้องยอมทำภารกิจที่ว่ามันอย่างเลี่ยงไม่ได้ แต่ใคร
มันจะไปรู้ว่าภารกิจของอีตาแฮร์รี่จะน่ากลัวเขย่าประสาทได้ขนาดนี้ =_;;

เราทั้งสองได้รับภารกิจแรกมาเหมือนกันคือฉันกับฟราฟี่ต้องบุกเข้าไป
ในโซนต้องห้ามของหอสมุดโรงเรียนเพื่อตามหา 'หนังสือคาถาแม่มดชั้นสูงสุด'
ที่ถูกเล่าขานต่อกันมาว่าน่ารู้ น่ากลัว เป็นหนังสือสุดขลังที่มีมาตั้งแต่ศตวรรษที่
สิบหก และให้ถ่ายรูปหน้ากระดาษที่มีคาถาตามที่ตัวเองได้รับมอบหมายออก
มาด้วย หลังจากทำภารกิจแรกสำเร็จพวกเราก็ได้รับภารกิจที่สองต่อทันที
สำหรับภารกิจที่สองนั้น ฉันกับฟราฟี่ต้องแยกกันทำพิธีไสยศาสตร์ตามคาถา
ที่ถ่ายรูปมา โดยตลอดการทำพิธีจะต้องบันทึกวิดีโอกลับมาให้อีตาแฮร์รี่ดูเป็น
หลักฐานอีกต่างหาก แล้วนั่นก็เป็นเหตุผล (ภาคขยาย) ที่ทำให้ฉันต้องมาทำ
ภารกิจสุดหลอนในสุสานแห่งนี้ =O=;

และคาถาที่ฉันได้รับมอบหมายก็คือ 'คาถาฟื้นคืนชีพ' นั่นเอง

หรือพูดให้เข้าใจง่าย ๆ คือฉันต้องชุบศพขึ้นมาเพื่อทำพิธีฟื้นคืนชีพยังไง
ละ ภารกิจบ้าบออะไรโหดชะมัด! และถ้าเกิดฉันดันไปปลุกขอมบี้ขึ้นมาได้ก็
คนเหมือนในซีรีส์ชื่อดังล่ะก็ ผู้นำประเทศทั้งโลกเขาไม่พร้อมใจกันสั่งยิง
ซีปนาวุธใส่ฉันหรือไงยะ ไร~ T^T

ฉันใช้สายตาไล่อ่านวัน เดือน และปีของคนตายที่สลักบนแท่นหินด้าน
ข้างอย่างถี่ถ้วน เพราะเป้าหมายของฉันคือศพที่เสียชีวิตมาแล้วไม่เกินสามวัน
ตามที่ในหนังสือคาถาแม่มดชั้นสูงสุดกำหนดเอาไว้ จังหวะนั้นเองหางตาฉัน
ดันไปเห็นแสงไฟสว่างวาบมาจากประตูเหล็กตรงทางเข้าสู่สุสานที่อยู่ห่างออก

ไปหลายเมตร พร้อมกับมีเสียงคนคุยกันแล่นเข้ามาในโสตประสาท

มีคนมา O_O!

ยังไม่ทันได้ตกใจเสร็จ เสียงโลหะกระทบกันก็ดังสนั่นตามมาติดๆ ทำเอาฉันสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ บุคคลลึกลับพวกนั้นเริ่มฟังประตูเหล็กเข้ามาแล้ว ฉันรีบปิดไฟฉายบนหัวพร้อมกับหันซ้ายหันขวามองหาที่ซ่อนให้ตัวเองอย่างร้อนรน ถ้าเกิดมีคนเห็นว่าลูกสาวนายตำรวจชื่อดังบุกรุกสุสานตอนกลางคืนล่ะก็...เรื่องใหญ่แน่! และในตอนนั้นเองท้องฟ้าก็เริ่มอึมครึมขึ้นมาเสียต่อๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่มีวี่แววว่าฝนจะตกสักนิด ความมืดเริ่มกลืนกินไปทั่วบริเวณพร้อมกับมีเสียงฟ้าร้องดังอย่างไม่ขาดสาย

ให้ตายเถอะ บรรยากาศตอนนี้เป็นใจให้เกิดเรื่องสยองนองเลือดมากคะ TOT

ในที่สุดฉันก็ตัดสินใจวิ่งเข้าไปนอนหลบหลังพุ่มไม้สูงที่อยู่ไม่ไกลนัก และไม่กี่วินาทีต่อมาประตูเหล็กของสุสานก็ถูกเปิดออกพร้อมกับมีเงาของบุคคลลึกลับเดินเข้ามาโดยมีรถตู้คันใหญ่ขับตามหลังมาติดๆ ฉันรีบก้มหัวเอาหน้าแนบดินทันทีตอนที่แสงไฟหน้ารถสาดมายังพุ่มไม้ที่ฉันสิงอยู่ เมื่อทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบอีกครั้งฉันจึงค่อยๆ เงยหัวขึ้นมองผู้มาเยือนผ่านช่องว่างเล็กๆ ของพุ่มไม้ตรงหน้า ร่างสูงเดินไปเปิดประตูรถตู้ จากนั้นก็มีผู้ชายร่างใหญ่อีกสี่คนถือไฟฉายก้าวลงมาจากรถซึ่งห่างจากบริเวณที่ฉันแอบอยู่ประมาณห้าสิบเมตรได้...คนพวกนี้มาทำอะไรที่สุสานยามวิกาลแบบนี้ละ

ระ...หรือว่าพวกเขาจะเป็นมิชชันนารีที่ขอขมาโมยศพไปขายในตลาดมืดนะ!

ไม่กี่นาทีต่อมาสายตาก็สามารถรับเข้ากับความมืดได้บวกกับแสงสว่างจากไฟฉายที่พวกเขาถือสาดไปสาดมาทำให้ฉันมองเห็นชายลึกลับพวกนั้นชัดเจนขึ้น ชายทั้งห้าคนสวมชุดสูทสีดำและกางเกงสีเดียวกันกับเสื้อเหมือนกันหมด แต่งตัวราวกับเป็นบอดีการ์ดอะไรแบบนี้แหละ พวกเขาเฝ้าคุยกันอย่างเคร่งเครียดโดยที่ฉันไม่สามารถจับใจความได้ ครั้นพอขยับตัวเข้าไปใกล้พุ่มไม้ก็คิดด้วยความอยากรู้ ขาเจ้ากรรมก็ดันไปเหยียบกิ่งไม้เข้าพอดี TT^TT

12

แกกรีก!!!

"O_O!"

"ใครนะ!" เสียงจากกลุ่มผู้ชายดั่งขึ้นมาพร้อมกับมีแสงไฟส่องมายังบริเวณที่ฉันแอบอยู่ จากนั้นชายคนหนึ่งจึงรีบสาวเท้าตรงมายังพุ่มไม้อย่างไม่ร้อช้า

SH*T! ฉันอ้าปากสอแบบไม่มีเสียงพร้อมกับพยายามทำตัวแนบดินให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนต้นหญ้าแทบจะเข้ามาเจริญเติบโตในรูมุกอยู่แล้ว >.< หัวใจเริ่มเต้นรัวขึ้นด้วยความลึนระทึก อะดรีนาลินพลุ่งพล่านไปทั่วร่าง โดยมีเสียงคำรามจากท้องฟ้าดังเป็นชาวนดประกะอบ

ในที่สุดรองเท้าหนังสีดำก็ก้าวมาหยุดอยู่ตรงหน้าฉันอย่างพอดีบพอดี O_O! ฉันกลืนหายใจโดยอัตโนมัติพร้อมค่อยๆ เอียงคอมองร่างสูงที่ยืนอยู่อีกฝั่งของพุ่มไม้ แต่เนื่องจากมีพุ่มไม้บังอยู่ฉันจึงไม่สามารถระบุได้ว่าชายที่อยู่ฝั่งตรงข้ามหน้าตาเป็นยังไง ไม่นานนักชายคนนั้นก็ได้ควักวัตถุสีเงินวาวขึ้นมาเล็งไปยังปรากรักที่อยู่อด้านหลังฉันเพื่อมองหาที่มาของเสียง ส่วนของมือเขาได้ยื่นเลยยอดพุ่มไม้มาจนทำให้ฉันมองเห็นว่าไอ้วัตถุสีเงินวาวที่ว่านั้น...มันคือปืนกระบอกโตซัดๆ T^T

ถือว่าพระเจ้ายังเข้าข้างฉันอยู่ เพราะพุ่มไม้ที่ฉันแอบอยู่สูงและกว้างพอจนทำให้ชายเจ้าของปืนไม่ทันสังเกตเห็นว่ามีคนกำลังนอนหลบอยู่ตรงมุมมืดด้านล่างอีกฝั่งของพุ่มไม้ ถ้าเกิดถูกจับได้ขึ้นมา...มีหวังได้กินลูกกระสุนเป็นอาหารมือดีกแห่งๆ TOT ฉันยังคงจ้องกระบอกปืนที่กำลังเคลื่อนไปมาอยู่เหนือหัวอย่างไม่วางตา มือหนาจับด้ามปืนไว้แน่น นิ้วชี้วางอยู่บนไกปืนพร้อมที่จะยิงเป้าหมายได้ทุกวินาที และในตอนที่ฟ้าแลบส่องแสงสว่างอีกครั้งนั้นเอง ฉันก็สังเกตเห็นบริเวณซอกมือของเจ้าของปืน

มันมีอะไรบางอย่าง...ที่สะดุดตาอยู่

'หยินหยาง' งั้นหรือ

ถึงแม้ช่วงที่ฟ้าแลบนั้นจะสั้นเพียงแค่เสี้ยววินาที แต่ฉันก็มั่นใจว่าไอ้สัญลักษณ์กลมๆ ที่มีสีดำกับสีเนื้ออย่างละครึ่งนั้นจะต้องเป็นรอยสักหยินหยางแน่ๆ

14

"น่าจะเป็นสัตว์ป่าแถวนี้รีบทำ 'งาน' ของพวกเราให้เสร็จเถอะ" เมื่อเห็นว่าไม่มีสิ่งใดผิดปกติ ร่างสูงจึงตะโกนบอกพรรคพวกก่อนจะเดินถอยห่างไปจากพุ่มไม้

ฟู~ ฉันพ่นลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อกี้เขาพูดว่า 'งาน' นั้นหรือ o_o? พอสถานการณ์คับขันหายไป ต่อมาความสอดคล้องก็กลับมาทำงานอย่างเต็มที่ ฉันค่อยๆ เงยหน้ามองชายพวกนั้นผ่านช่องว่างของพุ่มไม้เหมือนเดิม โดยครั้งนี้พยายามจะไม่ขยับแขนขาอะไรทั้งสิ้น เมื่อชายคนที่มีรอยสักเดินกลับไปรวมตัวกับพวกแล้ว ทั้งหมดก็เดินไปเปิดประตูรถก่อนจะช่วยกันแบกอะไรบางอย่างออกมาวางไว้บนพื้นหญ้าอย่างระมัดระวัง

เดี๋ยวนะ! ถ้าฉันไม่ได้ตาฝ้าหรือเมากลิ่นดินอยู่ล่ะก็ สิ่งที่พวกเขาเพิ่งวางลงบนพื้นนั่นมันคือ...

โลงศพ! o_o!

ใช่แล้ว กล่องไม้เคลือบเงาทรงหกเหลี่ยม แถมมีความยาวพอที่คนสามารถลงไปนอนได้แบบนั้น มันจะต้องเป็นโลงศพแน่ๆ หลังจากวางโลงไม้เสร็จสรรพ ชายพวกนั้นจึงหยิบอุปกรณ์ขุดดินออกมาและเริ่มต้นขุดหลุมตรงพื้นที่ว่างอย่างขันแข็ง กับอึกแถมมาฝั่งโลง ไม่เห็นจะต้องพกปืนและทำตัวลับๆ ล่อๆ แบบนั้นเลยนี่นา หากแต่ว่า...ถ้าคนพวกนั้นตั้งใจจะมาฝังศพคนจริงๆ มันจะต้องมีการทำพิธี มีบาทหลวง มีบรรดาญาติมิตรของคนตายไม่ใช่หรือไง แต่ตอนนี้ฉันกลับไม่เห็นวีแววของใครคนอื่นเลย นอกจากชายผู้น่าสงสัยห้าคนนี่ แถมทุกคนดูจะระวังตัวเป็นพิเศษอีกด้วย

มันซักจะแปลกเกินไปแล้วละ o_o? เมื่อคิดอย่างนั้นฉันจึงควักกล้องวิดีโอที่เตรียมมาขึ้นกดบันทึกเหตุการณ์ทุกอย่างเอาไว้

หลังจากที่ชายพวกนั้นช่วยกันวางโลงศพลงไปในหลุมเสร็จ พวกเขาก็รีบตักดินที่อยู่รอบหลุมกลบมันลงไปอย่างรีบร้อนราวกับกลัวใครมาเห็น แต่โทษที ฉันบันทึกเหตุการณ์ทุกอย่างไว้ในกล้องหมดแล้วละ หึๆ (แอบแสบเย้ยยิ้มชั่วร้าย) เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยชายคนที่มีรอยสักจึงกดโทรศัพท์มือถือและยกขึ้นแนบหู ฉันพยายามเงี่ยหูฟังสุดฤทธิ์ แต่ด้วยที่ระยะห่างระหว่างฉันกับเขามันไกลพอสมควรฉันจึงได้ยินไม่ชัดเจนนัก

"ทุกอย่างเรียบร้อยแล้วครับ บอส"

และนั่นคือประโยคเดียวที่ฉันพอจะจับใจความได้ T^T หลังจากดวงสาย ชายคนนั้นจึงเรียกให้พรรคพวกขึ้นรถตู้ ส่วนตัวเองยืนมองสำรวจไปรอบบริเวณเพื่อตรวจให้แน่ชัดว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีก่อนจะก้าวขึ้นรถเป็นคนสุดท้าย จากนั้นรถตู้คันสีดำก็เคลื่อนตัวออกไปจากสุสานอย่างรวดเร็ว

ฉันนอนรอฟังเสียงเครื่องยนต์ที่ค่อยๆ เจียบหายไปในความมืดพร้อมกับมีคำถามมากมายที่ผุดขึ้นมาในหัว และเมื่อแน่ใจว่าชายพวกนั้นขับรถออกไปไกลพอสมควรแล้ว ฉันจึงยืนตัวลุกขึ้นบิดเศษดินเศษใบไม้ตามตัวก่อนจะเปิดไฟฉายบนหัวและเดินออกมาจากที่ซ่อน บรรยากาศรอบข้างกลับมืดทึบอีกครั้ง ฉันรีบสาวเท้าไปสำรวจบริเวณที่ชายพวกนั้นฝังโลศพลงไป

แน่นอนว่าดินตรงบริเวณนี้มีร่องรอยของการขุดที่เพิ่งผ่านมาสดๆ ร้อนๆ ซึ่งแตกต่างจากบริเวณอื่นอย่างเห็นได้ชัด ด้วยสัญชาตญาณ เออ...ต้องพูดว่าด้วยความสอดรู้ถึงจะถูก --; ฉันจึงใช้พื้ที่อยู่ในมือเริ่มขุดดินตรงบริเวณนี้ขึ้นมา โดยมีความอยากรู้ว่าสิ่งที่อยู่ในโลงนั้นใช่ศพจริงหรือเปล่าเป็นแรงขับเคลื่อน จนลืมนึกประสงคฺ์ที่แท้จริงของการบุกมาสุสานในครั้งนี้ไปเลย

ไม่แน... สิ่งที่อยู่ในโลศพอาจเป็นของผิดกฎหมายก็ได้ ใครจะไปรู้

ฉันใช้เวลาเกือบสิบนาทีในการขุดดินอย่างเอาเป็นเอาตาย โชคดีที่คนพวกนั้นฝังโลศพไว้ไม่ลึกจนเกินไป ฉันคลี่ยมือออกมาอย่างดีใจเมื่อรู้ว่าตัวเองเริ่มเข้าใจถึงความจริงมากขึ้นพร้อมกับลงมือขุดดินไปตามรูปทรงหกเหลี่ยมของโลศพอย่างขยันแข็ง

ฉันเพิ่งเข้าใจคำว่า 'ผู้หญิงเป็นเพศที่ฮาร์ดคอร์' อย่างลึกซึ้งก็วันนี้แหละ -O-; เหนื่อยซะมด!

ในที่สุดโลงไม้เคลือบเงาสีเข้มขนาดใหญ่ที่มีสัญลักษณ์รูปไม้กางเขนสีเงินติดไว้ตรงกลางก็ปรากฏแก่สายตาเต็มๆ ฉันโยนพื้ที่ขุดออกมาจากตัวก่อนจะใช้มือดึงฝาโลงเปิดออกอย่างไม่รอช้า

และสิ่งที่อยู่ในโลศพก็ทำให้ฉันถึงกับเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

มันไม่ใช่ระเบิด มันไม่ใช่อาวุธสงครามหรือของผิดกฎหมายอย่างที่ฉันคิดไว้ เพราะสิ่งที่อยู่ในโลงมันก็คือ...

16

ศพรธรรมดาฯ นั่นเอง O_O!

ภายในใจไม่หกเหลี่ยมที่ถูกบดด้วยหนังสือข้างนั้น มีร่างของชายหนุ่ม ผอมแพลทตินัมบลอนด์กำลังนอนหลับตานิ่ง เนื้อตัวซีดขาว เขาสวมเสื้อเชิ้ต สีดำกับกางเกงยีน ฉันคิดว่า...ถ้าหมอนี้ยังมีชีวิตอยู่...เขาจะต้องเป็นผู้ชายที่ ฮอตมากแน่ๆ จมูกที่โด่งเป็นสันของเขาเข้ากับรอยหยักรูปกระจับของริมฝีปาก ได้อย่างไรที่ติเลยล่ะ ไหนจะโครงหน้าเรียวแบบผู้ชายนั่นอีก

โอ้พระเจ้า ฉันต้องยอมรับเลยว่าเขาเป็นศพที่ดูดีมากจริงๆ เอ่อ นี่ฉัน ไม่ได้กำลังลวงลามศพทางสายตารอกระนะ -O-; ก็แคว้เคราะห์หามาสิ่งที่เห็น เท่านั้นเองงง~

ดูจากสภาพแล้วฉันว่าเขาเพิ่งจะเสียชีวิตได้ไม่นาน แถมตามร่างกาย ยังไม่มีส่วนไหนแตกหักหรือเหวอะเหวอะชวนให้สงสัยสักนิด ขอบอกว่าฉัน ชินชากับเรื่องศพหรือคนตายแล้วละ (แต่เรื่องผีสง ให้ตายยังงี้ก็ไม่ชิน) เพราะตอนเด็กๆ พ่อชอบพาฉันติดรถไปยั้งที่เกิดเหตุอยู่บ่อยๆ และในห้อง ทำงานของพ่อก็มีรูปศพติดเต็มไปหมดซึ่งล้วนแต่เป็นคดีที่พ่อกำลังสืบอยู่ทั้ง นั้น บางรูปก็แค่ศพที่มีรอยถลอกธรรมดาๆ แต่บางรูปก็รุนแรงจนฉันเห็นแล้ว แทบจะอาเจียนทันที ซึ่งโหดและสยองกว่าศพตรงหน้าฉันหลายเท่า บอกแล้ว ไงว่าพ่อเลี้ยงฉันแบบโหด ดิบเถื่อน เหมือนเด็กผู้ชายจริงๆ T^T ฉันใช้สายตา ส่องไปไปตามร่างกายของเขาเพื่อหาสาเหตุที่ทำให้ชายคนนี้เสียชีวิต แต่ก็ ไม่พบส่วนใดบอบสลายสักแห่ง

แต่เดี๋ยวนะ! สภาพศพเหมือนเพิ่งเสียชีวิตมาสดๆ ร้อนๆ ซึ่งไม่น่าเกิน สามวัน อวัยวะครบสามสิบสองประการ...ฟังดูคุ้นๆ มั้ย

โอ้พระเจ้า! เขาเป็นศพเกรดพรีเมียม เหมาะแก่การนำมาประกอบพิธี ฟันคืนชีพตามที่หนังสือกำหนดเอาไว้เลยล่ะ! >O<

หลังจากตัดสินใจว่าจะใช้ศพศพนี้ในการทำพิธีจริง ฉันจึงยื่นรวบรวม ความกล้าอยู่สักพักก่อนจะเอื้อมมือไปสัมผัสกับแขนของชายคนนี้หมายที่จะ ลากเขาขึ้นมาจากหลุม และเนื้อตัวของเขาก็ไม่เย็นอย่างที่คิด แสดงว่าเขาเพิ่ง จะเสียชีวิตแน่ๆ นี่ถ้าไม่ได้ไอ้ตาแฮร์รี่สั่งให้มาทำพิธีฟื้นคืนชีพล่ะก็ ฉันคงไม่มี โอกาสได้มาสัมผัสศพแบบเนื้อแบบเนื้ออย่างนี้หรอก ปลื้มใจสุดๆ (ประชดๆ)

-O-;; ฉันกลับใจดึงร่างของหมอนี่ขึ้นมาบนพื้นหญ้าของสุสานอย่างยากลำบาก และในตอนที่ยายเสื่อเซ็ดของเขาถกขึ้น สายตาฉันก็ไปสะดุดกับบาดแผลฉกรรจ์ที่ปรากฏอยู่ตรงท้องของเขา

นี่มัน... O_O

รอยแผลที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขาถูกยิงมา คราบเลือดสีคล้ำแห่งเกราะกรังไปรอบแผล แต่มันยังมีเลือดซึมออกมาตามบาดแผลอยู่ ฉันรีบเบือนหน้าหนี ความรู้สึกพะอืดพะอมเคลือบตัวฉันขึ้นมาจากช่องท้อง

เอาล่ะ อย่าเพิ่งมาสติแตกตอนนี้เด็ดขาด นึกถึงสายตาดูถูกดูแคลนของอีตาแฮร์รี่ที่มองมาในวันแรกที่ฉันก้าวเข้าไปในชมรมลึ เธอจะต้องทำได้ เธอจะต้องทำได้

หลังจากเอื้อมมือไปดึงชายเสื่อของเขาลงมาปิดบาดแผลชวสนยอนนั้นแล้ว ฉันก็เริ่มหยิบอุปกรณ์ที่อยู่ในเป้ออกมาวางไว้ข้างศพ มีทั้งเทียนไซส์ดำ ผงกระดูกแมวดำ ไบฮอลลิท ถ้วยกระเบื้อง บลาๆ ที่ฉันไปหาซื้อจากร้านค้าหน้าโรงเรียน ฉันคว้าโทรทัศน์ที่มีถ่านขึ้นมาเปิดดูรูปคาถาพื้นคืนชีพซึ่งฉันเป็นคนถ่ายเองกับมือจากในหนังสือคาถาแม่มดชั้นสูงสุดนั้นเมื่อวันก่อน หลังจากทบทวนขั้นตอนการทำพิธีและท่องมนต์จนขึ้นใจเรียบร้อยแล้ว ฉันจึงหยิบกล่องวิดิโอขึ้นมาเป็นสิ่งสุดท้าย จากนั้นก็กดเปิดกล่องและหันเลนส์มายังหน้าตัวเองเพื่อบันทึกภาพไว้เป็นหลักฐาน

"ไฮ้ ฉันลิวาร์ เกลเวย์ ตอนนี้ฉันอยู่ที่สุสานเพื่อทำการกิจตามที่ประธานชมรมลึ้ง จันเรามาเริ่มพิธีกันเลย" ฉันแสร้งทำเป็นพูดเสียงใสใส่ง่ล้องก่อนจะทำพิธีในมุมกว้าง หลังจากรวบรวมมนต์น้ำตาลอมส้มของตัวเองเป็นหางมั่วไว้ด้านหลังเพื่อไม่ให้มันมาเกะกะระหว่างทำพิธี ฉันก็สูดลมเข้าปอดเพื่อรวบรวมสติเป็นรอบที่ล้านแปดของคำคืนนี้ ในใจท่องไว้แค่ประโยคที่ว่า เธอจะต้องทำได้! เธอจะต้องทำได้!

"ละ...ฉันขอขมี้ร่างนายมาทำพิธีหน่อยนะ นะ...นายศพหล่อ" ฉันพูดกระซิบกับศพ แม้จะรู้ว่าเขาไม่มีวันลุกมาตอบว่า 'ตามสบายเลย แม่สาวน้อย' ก็ตามนะนะ

18

ขั้นตอนแรก...ฉันเดินไปหยิบกระปุกผงกระดูกแมวดำขึ้นมาเทลงบนพื้นหญ้าให้เป็นรูปดาวห้าแฉกที่มีวงกลมล้อมรอบหรือที่เรียกว่าสัญลักษณ์เพนทาเคิลนั้เอง ซึ่งคนที่ชื่นชอบหรือเคยศึกษาเรื่องราวเกี่ยวกับแม่มดมักจะคุ้นตาดี จากนั้นจึงลากร่างของหนูมคนนั้นมานอนหงายตรงกลางสัญลักษณ์ขั้นตอนต่อไป...จุดเทียนไขสีดำเอาไว้เหนือศีรษะศพเพื่อนำทางให้วิญญาณมองเห็นร่างของตน ฉันคิดว่าเทียนไขสีดำมาจุดและวางมันไว้ตามตำแหน่งที่ในหนังสือกำหนด แรงลมทำให้เส้นผมสีแพลทตินั้มบลอนด์ของเขาปลิวไหวราวกับเขากำลังนอนหลับบนพื้นหญ้า ไม่เหมือนคนตายเลยสักนิด

ต่อไปก็...หลังโลหิตสาวพรหมจารีให้ศพลั้มรด แน่นอนว่าสาวพรหมจารีคนนั้นจะต้องเป็นลีอาห์ เกลเวย์คนนี้อย่างแน่นอน ฉันคงไม่ลงทุนไปตามเจาะเลือดสาวฯ ในชมรมรักษาพรหมจรรย์ยิ่งชีพเพื่อเอามาทำพิธีหรอก ใช้เลือดของตัวเองเนียแหละสะดวกสุดและชั่วคราวที่สุดแล้ว >.< ฉันตัดสินใจตกปลายมีดแหลมลงบนปลายนิ้วชี้ก่อนจะเลื่อนนิ้วไปจ่อตรงปากศพ ปล่อยให้เลือดสีแดงเข้มหยดผ่านริมฝีปากบางซีดของเขาเข้าไป จากนั้นจึงรีบยัดนิ้วเข้าปากตัวเองเพื่อห้ามเลือดทันที ขั้นตอนต่อไปคือนำเส้นผมของศพเขารวมกับใบฮอลลีซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการมีชีวิตอยู่ชั่ววันจันทร์และทองคาธาสามรอบก็เป็นอันเสร็จพิธี ฉันรีบหยิบกรรไกรขึ้นมาตัดฉับไปยังกระดูกผมแพลทตินั้มบลอนด์บริเวณหลังใบหูของเขา

...และจังหวะนั้นเองฉันก็พบบาดแผลตำแหน่งที่สอง รอยแผลเหมือนกับเขาโดนฟาดด้วยของแข็ง หรือไม่เขาก็คงเป็นฝ่ายลั้มห้วฟาดกับอะไรสักอย่าง แน่นอนว่ารอบแผลยังคงมีคราบเลือดติดเกรอะอยู่ ฉันพยายามรวบรวมสติก่อนที่มันจะแตกกระจายไปมากกว่านี้ หลังจากนั้นจึงนำปอยผมของเขาใส่ลงไปในตัวกระเบื้องที่มีใบฮอลลีอยู่ในนั้นเรียบร้อยแล้ว

ตอนนี้รู้สึกว่าคุณเหมือนแม่มดร้ายที่กำลังทำพิธีปลุกชีพคนตายเพื่อให้มาเป็นทาสรับใช้เหมือนในภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์แบบนั้นเลยละ ในที่สุดฉันก็เริ่มเข้าถึงแก่นแท้ของแม่มดมากขึ้น ฮาเลลูยาห์~ ไม่กี่วินาทีต่อมาฉันก็สัมผัสได้ถึงไอเย็นของฝนที่ลอยมาปะทะจมูกพร้อมกับเสียงฟ้าร้องที่ยังคงดังอย่างต่อเนื่อง ฉันได้แต่ก่นด่าท้องฟ้าในใจพลางขยับตัวมานั่งคุกเข่าข้างศพก่อนจะ

จุดไฟแช็กเผาเส้นผมกับไบฮอลลีที่อยู่ไปด้วย จากนั้นจึงเริ่มท่องคาถาพื้นคินซีพอย่างตั้งใจ

"อะธีฟีกก็ อิมพาลอรัชเปริโอ เร็นเนอรัชชาเต้" ฉันทุดเสียงดังแข่งกับท้องฟ้าที่กำลังส่งเสียงคำรามสนั่นพร้อมไปกับเคลื่อนถ้วยกระเบื้องในมือเป็นวงกลมเหนือศพของชายหนุ่มซ้าๆ โดยมีควันสีเทาลอยคละคลุ้งไปรอบตัว

"อะธีฟีกก็ อิมพาลอรัชเปริโอ เร็นเนอรัชชาเต้!"

รู้สึกว้าว...ยิ่งทำพิธีใกล้เสร็จมากเท่าไร ท้องฟ้าก็ยิ่งส่งเสียงร้องอย่างน่ากลัวมากขึ้นเท่านั้นราวกับว่าคนบนนั้นไม่พอใจในสิ่งที่ฉันกำลังทำอยู่อย่างนั้นแหละ ต้นไม้รอบตัวเริ่มเอนเอียงไปตามกระแสลมที่กระโชกอย่างรุนแรง เปลวเทียนเริ่มสั่นระริกด้วยแรงลม ไม่ต้องห่วง เทียนนี้ลงคาถามาเรียบร้อยแล้ว มันไม่ดับง่าย ๆ หรอก เชื้อฉันสิ

"อะธีฟีกก็ อิมพาลอรัชเปริโอ เร็นเนอรัชชาเต้!!!"

เปรี้ยว!!!

สิ้นเสียงฉันไม่ถึงเสี้ยววินาที ท้องฟ้าที่ดำมืดได้ส่องแสงเป็นเส้นหยักพาดลงบนต้นสนยักษ์ที่อยู่ห่างออกไปจนเกิดสะเก็ดไฟกับควันสีดำกระจายเต็มไปหมด O_O! ฉันมัวแต่ตกตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดตรงหน้าจนเผลอทำถ้วยกระเบื้องหลุดมือ และนั่นก็เป็นจังหวะเดียวกันกับที่เปลวเทียนดับวูบพอก้มมองศพชายหนุ่มที่นอนอยู่กลางสัญลักษณ์เพนทาเคิล

ฉันก็พบว่า...เขายังคงนอนแน่นิ่งเหมือนเดิมทุกประการ

จริงสิ ในหนังสือบอกว่า 'หากพิธีสัมฤทธิ์ผล บาดแผลต่างๆ ตามร่างกายของศพที่พื้นคินซีจะสมานและหายเป็นปกติทั้ง' ฉันรีบถกชายเสื้อของเขาขึ้นเพื่อดูแผลว่ามันหายไปตามที่หนังสือบอกหรือเปล่า...ปรากฏว่าร่องรอยของบาดแผลกับคราบเลือดนั้นยังคงอยู่

มะ...หมายความว่า...คาถาใช้ไม่ได้ผลงั้นหรอ

ไม่เว้นจังหวะให้ฉันได้นั่งคิดแต่อย่างใด เมื่อสายฝนเริ่มร่วงโรยลงมา จากท้องฟ้าสีดำเบื้องบน ฉันรีบวิ่งไปคว้ากล่องวิดิโอยัดใส่กระเป๋าเป็นอันดับแรก เพราะกลัวว่าหลักฐานชิ้นเดียวที่จะเอาไปให้อีตาแฮร์รี่ดูจะเสียหายซะก่อน หลังจากที่ถูกวาดเอาอุปกรณ์ต่างๆ ลงกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว ฉันก็เหลือบมอง

20

ไปยังร่างไร้วิญญาณของชายหนุ่มหน้าหล่อ ซึ่งเขายังคงนอนหลับตาวิ้ม
ปลอ่ยให้สายฝนลูบไล้ไปตามร่างกายอันซีดเซียวนั้นอย่างไม่ไหวติง

ฉันว่า...เขาคงไม่ฟื้นจริงๆ แล้วละ

เมื่อคิดแบบนี้ฉันจึงเดินไปหิวปีกออกแรงลากร่างของชายหนุ่มกลับ
ลงโลงอย่างทุลักทุเล แต่เจ้าขาพาช่วยดันไปสะดุดท่อนไม้บริเวณนั้นพอดีจน
ทำให้ฉันเสียการทรงตัวแล้วล้มหงายหลังลงไปนอนในโลงศพพร้อมกับ
ข้าวของในกระเป่าที่กระเด็นออกมากระจัดกระจาย แต่นั่นมันยังไม่พีกสุดคะ
เพราะสิ่งที่โคตรพีกสุดตึงก็คือ...ร่างหนาของเขาล้มตามลงมาทับฉันเต็มๆ เลย
ค้ำา

ตบ!!

"_ _"

"กร๊อตตตตต >[]<" ฉันกรีดร้องไม่เป็นภาษาเมื่อเห็นว่าใบหน้าของเขา
อยู่ห่างจากใบหน้าฉันไปเพียงไม่กี่นิ้วพร้อมใช้ขาถีบร่างไว้ล้มหายใจให้พ้นตัว
เป็นพัลวัน ถึงจะเคยเห็นศพมานักต่อนัก แต่จะให้ศพมานอนทับตัวแบบนี้มัน
ก็ไม่ไหวเหมือนกันนะเพีย! TTOTT

"ใครนะ!!!" ลูๆ เสียงเข้มของใครบางคนก็ดังขึ้นลั่นสุสาน ทำเอาฉันคิด
ตัวพรวดออกจากโลงศพด้วยความตกใจ และก็พบว่ามึ่ร่างร่างหนึ่งกำลัง
ถือไฟฉายเดินเข้ามาอยู่ไม่ไกล ฉันรีบดึงผู้ดคลุมหัวเพื่อปิดบังใบหน้า
โดยอัตโนมัติ จากนั้นจึงก้มเก็บข้าวของที่หล่นกระจายอยู่ในโลงศพอย่างเร่ง
รีบ ครั้นพอเหลือบไปมองก็พบว่าร่างร่างนั้นคือชายสูงวัยซึ่งฉันจำได้ว่าแกเป็น
คนที่คอยดูแลสุสาน จังหวะนี้ต้องรีบหนีก่อนจะถูกจับได้แล้วละ ตะ...แต่ว่า
ฉันยังไม่ได้ปิดฝาโลงศพและเอาดินกลบให้เหมือนเดิมเลยนะ โอ๊ยยย ทำ
ยังไงดีเนี่ยย อีตาลุงคนนั้นก็เดินเร็วชะมัด แกมยังแหกปากไวววายไปทั่วอีก
นี่ถ้ามีศพอื่นตื่นขึ้นมาเพราะเสียงลุงแกนะ ฉันจะไม่แปลกใจเลย ให้ตายเถอะ!

"หยุดนะ แกเป็นใคร ทำบ้าอะไรที่นี่ตึกๆ ตื่นๆ แบบนี้!!" ลุงคนนั้นยังคง
ตะโกนลั่นด้วยความโมโห ฉันหันซ้ายหันขวาพยายามประมวลความคิดว่าจะ
ทำอย่างไรกับสถานการณ์ตอนนี้ดี ใจหนึ่งก็อยากวิ่งหนีไป แต่อีกใจก็อยาก
จัดการโลงศพให้ตีเสียก่อน"...ไ้เด็กบ้า! ถ้าจับได้ละน่าดู!!" ไม่มีเวลาให้ฉัน

ได้คิดแล้วเมื่อฉันหันไปเห็นอีตาลุงที่อยู่ห่างจากตำแหน่งที่ฉันยืนอยู่เพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้น ฉันจึงรีบเดินออกจากสุสานด้วยความเร็วสูงทันที พอคว้าจักรยานคู่ใจได้ฉันก็รีบขึ้นคร่อมออกแรงถีบกลับบ้านโดยไม่ต้องรอให้ใครสั่ง ฉันขอฝากนายให้อีตาลุงคนนั้นจัดการต่อกี่แล้วกัน

ขอโทษนะ นายศพลหล่อ

ฉันตื่นขึ้นมาในสภาพที่ไม่เหมาะสมจะเป็นนางเอกของเรื่องเลยจริงๆ เพราะฉันยังคงใส่เสื้อผ้าของเมื่อก่อนอยู่ ชุดที่ใส่ไปสุสานนั้นแหละ หลังจากถึงบ้านเช็กคลิปปิดีไอในกล่องเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ล้มตัวลงนอนด้วยความเหนื่อยล้าทันที มารู้อีกตัวอีกทีก็ตอนเช้าแล้ว ครั้นพอพลิกตัวตะแคง สายตาก็ดันไปสะดุดกับกระดาษโน้ตสีเหลืองที่ติดเด่นอยู่บนโทรศัพท์มือถือ ฉันเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมาอ่านด้วยความสงสัย o_O

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)

